

sporno, že továrna, o níž jde, posud existuje. Aby však tento zvláštní závod v čas podání žaloby také ještě p r o v o z o v á n byl, toho se dle znění a ducha zákona nevyhledává. Neboť dokud závod existuje, třeba už provozován nebyl, předpokládá a vyžaduje nicméně jistou s p r á v u a v tom právě spočívá důvod tohoto sudiště, že žalovaný se svou správou také zde usídlen jest. To se podává z § 75 j. n., dle něhož při společnostech určuje se obecné sudiště, jímž pro jednotlivce jest jejich bydliště, dle jejich sídla a za sídlo se pokládá v pochybnosti místo, kde se správa vede. Dle § 87 j. n. pak vedle soudu tohoto bydliště nebo sídla připouští se jako sudiště také soud zvláštního závodu právě jen z té příčiny, že se správa závodu právě v místě jeho vede. A d b) Pohledávka vztahuje se na tento zvláštní závod, vznikla-li z jeho provozování. Ale i tato podmínka je dána. Žalobce tvrdí v žalobě, že byl obchodvedoucím žalované firmy pokud se týče její podstaty v továrně, o níž jde, a uplatňuje zadrželý plat za dobu shora uvedenou. Žalovaná strana tento důvod vzniku zažalovaného nároku nepopřela, nýbrž jen uplatňovala, že uvalením konkursu tento závod jako takový zanikl — což arci je náhled mylný — a popřela ovšem též existenci nároku. Tato je otázkou až hlavního sporu, zde jde jen o důvod příslušnosti. Když žalovaná nepopřela, že žalobce byl obchodvedoucím v továrně, dlužno to dle § 267 c. ř. s. pokládati za doznané, a věci hlavního sporu bude, zdali žalobce dokáže, že v továrně té konal v uvedené době podstatě služby, že za to mu příslušel plat a jaký, jakož i je-li za uvedenou dobu zadrželý. Je tedy nesporno, že uplatňovaný nárok, existuje-li, pochází z provozování tohoto závodu, a tím jest i druhá podmínka dána. Rekursní soud k této podmínce praví, že žalovaná v dopise ze dne 10. května 1921 uznala, že žalobce byl ředitelem této továrny. Vskutku ale v tomto dopise jako ředitel poznačen není. V dovolací stížnosti žalovaná poznačuje to za nesprávné domnění, že žalobce byl jejím zřízencem, neboť prý byl společníkem firmy a jako takový jednatelem jejím, a tak prý se poměr na tuto továrnu nevztahuje a podmínka b) chybí. Avšak toto tvrzení, že byl žalobce společníkem a jednatelem firmy, je novotou, k níž přihlížeti nelze. Mimo to je tato okolnost také nerozhodnou, neboť jednatel, i když je společníkem, může si nicméně za vedení závodu vymíniti určitý plat — to je zajisté přípustno, vždyť i v § 28 zák. o společnostech s r. o. klade se v této funkci na roveň úředníkům a jiným plnomocníkům, a svědčí tomu též § 16 odstavec první a § 24 odstavec třetí zákona toho, že může každý jednatel býti se společností ve zvláštním smluvním poměru.

Čís. 1403.

Drobný živnostník nepotřebuje k osobnímu provozování živnosti (§ 251 čís. 6 ex. ř.) psacího stroje se stolkem, aniž americké registratury.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1595/21.)

V exekčním řízení pro peněžitou pohledávku bylo majiteli kanceláře pro obchod a reklamu zabaveno zařízení kanceláře. Návrh povinného, by z exekuce byly vyloučeny tři psací stoly, jeden psací stroj, jedna registratura, 1 kopírovací lis a tři křesla e x e k u č n í s o u d zamítl. R e k u r s n í s o u d vyloučil z exekuce 2 psací stoly, jeden psací stroj, regi-

straturu, kopírovací lis a tři křesla, maje za to, že povinný jich potřebuje ku výkonu své živnosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu potud, že zamítl vylučovací návrh ohledně psacího stroje, dvou psacích stolů, dvou křesel a americké registratury.

Důvody:

Dlužník jest majitelem obchodní kanceláře, v níž provozuje obchody různého druhu. Sluší tedy v otázce, které věci jsou z exekuce vyloučeny, naň použití ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř., podle něhož jsou nezabavitelné ony předměty, kterých dlužník potřebuje k osobnímu provozování malé živnosti. Rozšiřovati toto ustanovení na obchody většího rozsahu není zákonem odůvodněno. K osobnímu provozování malé živnosti druhu výše uvedeného stačí však úplně 3 psací stoly a 4 židle, které byly podle zájemního protokolu dlužníku ponechány. Není zejména zapotřebí psacího stroje se stolkem a židlí, poněvadž korespondenci může si malý živnostník obstarávat ručně, není třeba dalších 2 amerických psacích stolů, když 3 psací stoly byly již dlužníku ponechány, není třeba americké registratury, neboť korespondence malého živnostníka může býti uschována v zásuvkách tří psacích stolů, a není konečně třeba 2 křesel, když již 4 židle byly dlužníku ponechány. Nárok dlužníka na vyloučení těchto věcí z exekuce byl tedy právem prvním soudem jako bezdůvodný zamítnut.

Čís. 1404.

K uznání žalobního nároku zákonným zástupcem (podpůrcem) strany jest třeba svolení opatrovnického soudu. Nedostatek průkazu o tomto svolení má v zápětí zrušení rozsudku dle uznání (§ 496 čís. 3 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1597/21.)

Prozatimní podpůrce žalovaného uznal žalobní nárok, nemaje k tomu svolení opatrovnického soudu, načež procesní soud prvního stádu vynesl rozsudek dle uznání (§ 395 c. ř. s.). Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. Důvody: Výtce nesprávného posouzení právního nelze upřít oprávněnosti. I při rozsudku pro uznání jest podmínkou, by ten, kdo nárok uznává, byl nejen procesně způsobilým, státi k soudu, nýbrž i způsobilým, volně nakládati předmětem sporu. Tuto otázku dlužno posuzovati dle předpisů občanského zákoníka, a potřebuje tedy dle § 233 zákonný zástupce, v tomto případě prozatimní podpůrce, k opatření, která nenáleží k obvyklému a řádnému hospodaření, svolení soudu a jsou dle § 865 obč. zák. právní jednání bez tohoto svolení neplatnými. Tuto otázku, kterou soud odvolací pokládá za rozhodnou, nevzal první soud vůbec na přetřes a bylo tedy dle § 496 čís. 3 c. ř. s. rozsudek zrušiti, zvláště když žalobcem ani nebyl učiněn dle § 395 c. ř. s. návrh na vydání rozsudku pro uznání.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.